

Petr Doležal:

Úspěchy z mistrovství republiky nepočítám

Na vodě strávil většinu života. Vychoval na dvě desítky reprezentantů v rychlostní kanoistice. Jeho svěřenci vozí desítky medailí z mistrovství republiky a slaví úspěchy i v evropském a světovém měřítku. Petr Doležal, šéftrenér kanoistického oddílu SC 80 Chomutov, získal ocenění pro nejlepšího trenéra v anketě Nejúspěšnější sportovec Chomutovska za rok 2015.

Stal jste se trenérem roku v anketě, ve které vaši svěřenci byli na předních místech. Čím to je, že si chomutovský klub stále drží vysokou výkonnost?

Oddíl má tradici a dá se říci, že po revoluci se zintenzívněla práce s mládeží a začalo se zlepšovat zázemí. Povedlo se nám udělat zdařilý nábor a v průběhu let ho několikrát zopakovat. A navíc, jak se začíná dařit oddílů a jak mají děti výsledky, přicházejí další a rodiče přivádějí své děti tam, kde je o ně dobře postaráno. Naše nabídka je nekomplexnější. Děti umějí jezdit na běžkách, plavat, cvičit a jsou silné. V průběhu roku je nedílnou součástí přípravy posilování, běh a další pohybové aktivity. A právě komplexní příprava nám přináší výsledky.

Některé kluby v Chomutově si stěžují, že jim hokejisté berou děti. Jak je to u vás?

K nám chodí dost dětí, které zkusily nějaký sport a nelíbil se jim. Když k nám přišli plavci, tak proto, že to tam nějak neunesli. Tady se nás ptali, jestli si tu mohou po tréninku hrát. To v bazénu nejde, tam skončil trénink a museli z bazénu pryč, protože přišel někdo další. Neměli podmínky pro to, aby se mohli vyřadit. Kdežto my jsme jim řekli, tady je jezero, dokončíte trénink a hrajte si, dokud nemusíte jít domů. To samé hokejistí, teď nám jich přišlo šest. Máme stabilizovaný kádr kolem čtyřiceti dětí.

Jaké jste zaznamenal jako trenér největší úspěchy?

Za pětadvacet let se mi povedlo vychovat osmnáct juniorských a šest dospělých reprezentantů. Naší odměnou

je, že do loděnice děti chodí rády, to je prvotní. Pak je sen každého trenéra, aby mu zahráli - to říkáme, když zahrájí hymnu. Mně se to povedlo, když jsem trénoval Marcelu Krauzovou, která se v roce 2009 stala juniorskou mistryní Evropy. S Marcelou jsme byly v Aténách, v Moskvě, v Portugalsku, ve Francii, v podstatě jsme sjezdili skoro celou Evropu. Za moře se dostal můj syn, ten reprezentoval v Kanadě. Letos jsem to zažil s Ondrou Bišickým a Michalem Čerovským, ti byli v Portugalsku páti na juniorském mistrovství světa. Na mistrovství Evropy v Rumunsku jich bylo pět, ještě Urban, Holopírek a Pokorný. Bišický byl dva centimetry od bronzu a metr od zlata, Čerovský získal stříbro.

NEBO ŘEKLI, POTŘEBUJETE PENÍŽE? TAK SI KUPTE AUTOBUSY A MY SI JE PRONAJMEME, BUDEME JIMI VOZIT LIDI NA STAVBY A BUDEME VÁM ZA TO PLATIT.

Úspěchy z mistrovství republiky nepočítám, tam patří Chomutov vždy mezi nejlepší. Často vezeme domů i třicet medailí, z toho třeba třetinu zlatých.

Oddíl je finančně víceméně stabilizovaný, jak jste toho docílili?

To je složitá otázka. Nás naučily hospodařit Vodní stavby Chomutov, které vedli bývalí Bařovci. Když se podnik rozhodl nás podporovat, založil se tělovýchovný klub Vodní stavby. Ale podporovali nás specificky, nedali nám peníze, ale umožnili nám, abychom si mohli vše vybudovat vlastní píli. Díky Vodním stavbám máme sportovní halu na Březenecké, protože jí dokončily. Loděnici jsme získali tak,

že nám přenechaly budovu, která sloužila jako zázemí stavby hotelu u jezera. Nebo řekli, potřebujete peníze? Tak si kupte autobusy a my si je pronajmeme, budeme jimi vozit lidi na stavby a budeme vám za to platit. Ale aby řekli, tady máte sto tisíc, to ne. Tím naučili vodáky, moderní gymnastky i softbalisty, jak se k penězům dostat. Díky tomu pořádáme mnoho akcí, ze kterých vždy zbudě nějaká menší částka, která nám pokryje tu naftu na závody, tu dresy pro děti. Pořádáme i příměstské tábory pro děti, které nepatří do oddílu. Když jsme se pak s dětmi loučili, říkali jsme jim, že se třeba uvidíme zase za rok. Jenže polovina rodičů řekla, ne, ne, to dítě k vám bude od září chodit. Navíc kanoistika

je nejúspěšnější český olympijský sport, díky tomu dostáváme příspěvky na sportovce. Každý, kdo se svými výkony dostane do sportovního střediska mládeže, dostane 30 tisíc na přípravu. Loni jsme takových měli sedm. Pak se snažíme využívat grantů. Máme velké oddílové příspěvky. Dítě zaplatí 3 600 korun, ale dostane přidělenou loď, pádlo, vestu. Nechceme pak po rodičích, aby kupovali vybavení za 40 tisíc. Když jedeme na soustředění, děti platí pouze ubytování a stravu.

Přes tři desítky let trénujete. Kolik vám kanoistika zabere času?

Zjistil jsem, že je to pro mě obrovská relaxace. Ráno v šest odjedu

do práce, ve tři jedu rovnou na jezero, v sedm přicházím domů. Takto je to šest dní v týdnu, už pětadvacet let. Já se na ty děti prostě těším.

A co na to doma?

My jsme sportovní rodina, syn s dezerou již s námi nejsou, ale své děti ke sportu vedou. Manželka je učitelka tělocviku. Největší náborů byly, když učila na Březenecké. V posledních letech závodí na dračích lodích. Reprezentuje ČR v kategorii mix nad 60 let, jezdí po světě a jako tým vyhrávají významné soutěže. Loni se stali mistry světa v Torontu. Navíc nyní například učí na Klínovci malé děti lyžovat. Asi proto můžu trenérinu v takovém rozsahu dělat, protože manželka dobře ví, co práce s dětmi obnáší. Místo na dovolenou jsme vždy jezdili na soustředění s dětmi. Jiná ženská by se mnou už asi vyběhla.

Jak jste se vůbec dostal ke kanoistice?

Pocházím z východních Čech, tam je na Labi obec Černožice, která je proslavená kanoistikou, tam jsem od malíčka chodil. Pak jsme se odstěhovali do Jirkova, ale vztah k vodě mi zůstal. Tady v Chomutově jsem se potkal s Viktorem Legatem a se skupinou lidí, kteří spolu jezdili na vodu. S těmi jsem se skamarádil. A také začal závodit. K našim dětem v oddílu se po čase přidaly děti z řad plavců. Nejprve jezdily s námi jen na vodu, pak začaly jezdit i na závody a porážely naše vodácké děti. To jsem řekl, tak to ne, aby plavci poráželi vodáky, a dal jsem se do trénování dětí. To byl rok 1981 a už jsem neprestal.